

Sygn. akt I ACa 1197/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w K.– Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik
Sędziowie:	SSA Paweł Rygiel SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r. wK.na rozprawie

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w K.

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko L. K.

o unieważnienie małżeństwa

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego wK.

z dnia 12 czerwca 2013 r. sygn. akt XI C 3016/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt : I ACa 119713

UZASADNIENIE

A. K. w pozwie skierowanym przeciwko mężowi L. K. domagała się ustalenia nieważności małżeństwa zawartego w dniu 3 września 2011r wraz ze stwierdzeniem złej wiary męża przy zawieraniu związku, jako następstwa jego choroby psychicznej. Ponadto wniosła o powierzenie jej władzy rodzicielskiej nad synem stron J. , ustalenia kontaktów syna z ojcem , a także zobowiązania pozwanego do świadczeni alimentacyjnych na rzecz małoletniego w kwotach po 500 złotych miesięcznie.

Uzasadniając żądania pozwu wskazywała , że pozwany cierpi na schizofrenię o której dowiedziała się dopiero po zawarciu małżeństwa albowiem wcześniej , w okresie znajomości, swoim zachowaniem nie wykazywał objawów chorobowych. Pozwany i jego rodzina nie chcąc zniechęcić powódki do małżeństwa nie informowali jej o niej.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa wskazując , że jego choroba psychiczna nie wykluczała zawarcia związku małżeńskiego. O jego stanie zdrowia żona wiedziała, mieszkając wspólnie z nim w okresie przedmałżeńskim Wyklucza to z jednej strony możliwość stwierdzenia po jego stronie złej wiary przy zawieraniu małżeństwa, a z drugiej wskazuje na złą wiarę powódki. .

Na wypadek unieważnienia małżeństwa L. K. domagał się takiego uregulowania kontaktów z synem by mógł go odwiedzać w miejscu zamieszkania matki i w jej obecności, w każdą niedzielę miesiąca w godzinach od 11 do 14 , a także zabierać go do siebie na pierwszy tydzień ferii zimowych oraz , w okresie wakacji , na pierwsze dwa tygodnie lipca.

W zakresie żądania przyznania świadczeń alimentacyjnych uznawał żądanie w zakresie 100 złotych miesięcznie.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013r Sąd Okręgowy wK.:

- ustalił nieważność małżeństwa stron zawartego w dniu 3 września 2011r,[pkt I],
- stwierdził , że zarówno powódka jak i pozwany zawarli związek małżeński w złej wierze [pkt II],
- wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim synem stron J. , urodzonym (...), powierzył A. K., ograniczając władzę ojca do prawa współdecydowania w istotnych sprawach dziecka [pkt III],
- ustalił kontakty ojca z synem w ten sposób , iż wskazał , że odbywać się one będą w miejscu zamieszkania dziecka , w obecności matki , w każdą niedzielę pomiędzy 15 a 18 , zobowiązując powódkę do neutrudniania ich, [pkt IV],
- kosztami utrzymania dziecka obciążł obydwie strony i z tego tytułu zasądził od L. K. na rzecz małoletniego , tytułem alimentów kwoty po 400 złotych miesięcznie [pkt V],
- w pozostałym zakresie żądanie przyznania świadczeń alimentacyjnych oddalił [pkt VI],
- przyznał pełnomocnikowi pozwanego , ustanowionemu z urzędu , ze środków budżetowych Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 540 złotych, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, [pkt VII],

Wydatkami związanymi z postępowaniem obciążył Skarb Państwa . [pkt VII sentencji wyroku]

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

Jako fakty niesporne pomiędzy stronami uznał to , że zawarły one małżeństwo w dniu 3 września 2011r. Z tego związku pochodzi syn J. , urodzony w dniu (...) Pozwany jest chory psychicznie co najmniej od roku dwutysięcznego, która to choroba powodowała konieczność jego hospitalizacji , przy czym pobyty w szpitalu były wielotygodniowe.

W zakresie okoliczności spornych Sąd I instancji ustalił :

Przed zawarciem związku małżeńskiego , począwszy od grudnia 2010r, strony zamieszkiwały wspólnie . W tym czasie z uwagi na zdiagnozowaną u pozwanego przewlekłą schizofrenię zażywał on leki , opakowania z którymi przechowywał w kuchni wspólnie zajmowanego przez przyszłych małżonków lokalu. Od dnia ślubu strony nie mieszkają ze sobą. Każde z nich mieszka ze swoimi rodzicami.

Małoletni syn stron, liczący półtora roku jest zdrowym , dobrze rozwijającym się dzieckiem. Stała opiekę i pieczę nad nim sprawuje matka z którą syn na stałe przebywa. Ojciec odwiedza go , najczęściej czyniąc to w soboty lub niedziele. Na jego potrzeby nie łoży regularnie, od czasu do czasu kupuje pieluchy i zabawki. Jednorazowo przekazał żonie na potrzeby dziecka kwotę 300 złotych.

Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynika , że A. K. pracuje jako pracownik magazynowy w zakładach mięsnych za wynagrodzeniem około 2300 złotych miesięcznie. Pozwany pracuje w charakterze pomocnika stolarza za wynagrodzeniem około 1800 złotych miesięcznie.

W rozważaniach prawnych Sąd I Instancji stanął na stanowisku , że żądanie unieważnienia małżeństwa jest uzasadnione albowiem fakty ustalone w sprawie dostatecznie wskazują , że małżeństwo zostało zawarte mimo istnienia u pozwanego przewlekłej schizofrenii . Obydwie strony wiedziały o takim stanie zdrowia pozwanego i mimo tego , a także wobec braku zgody Sądu na zawarcie związku , zdecydowały się na małżeństwo. Takie zachowanie obu stron daje podstawę do oceny prawnej , że obydwójce zawarli je w złej wierze.

Rozważając zagadnienie władzy rodzicielskiej oraz kontaktów ojca z dzieckiem , przebywającym na stałe z matką uznał , że ukształtowanie się wzajemnych relacji, w których dziecko nigdy nie mieszkało wspólnie z ojcem, a także wiek małoletniego decydują o tym , że władza ta będzie przysługiwała w pełni A. K. , a pozwanemu winna być ograniczona do prawa współdecydowania o istotnych sprawach syna. Rodzaj i częstotliwość kontaktów , jakie określił Sąd były konsekwencją w istocie zgodnych, w tym zakresie , wniosków stron.

Rozstrzygająca o rozmiarze świadczeń alimentacyjnych na rzecz małoletniego od ojca, Sąd Okręgowy uznał , że w aktualnej sytuacji zdrowotnej i dochodowej powoda , który poza incydentalnie przekazywanymi świadczeniami nie łoży systematycznie na utrzymanie syna z jednej oraz rozmiaru usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentacji z drugiej, właściwą sumą wyznaczającą aktualną ich skalę jest kwota 400 złotych miesięcznie.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd I instancji , stosując art. 102 kpc , odstąpił od obciążania nimi pozwanego , podstawy ku temu upatrując w aktualnej sytuacji zdrowotnej L. K..

W apelacji od tego orzeczenia pozwany , obejmując nią jedynie te części sentencji rozstrzygnięcia na podstawie których Sąd przypisał mu złą wiarę w zawarciu związku [pkt II] oraz ustalił wysokość świadczenia alimentacyjnego na rzecz syna w kwotach wyższych aniżeli 100 złotych miesięcznie [pkt V]

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający wpływ na wynik sprawy , a to art. 228 i 233 §1 kpc i konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych tak w zakresie oceny , że apelujący zawarł małżeństwo w złej wierze jak i określenia rzeczywistych potrzeb uprawnionego do alimentacji syna.

(...) zarzutu procesowego naruszenia art. 328 §2 kpc upatrywał L. K. w tym , iż Sąd Okręgowy w pisemnych motywach orzeczenia nie wskazał na fakty na podstawie których ocenił , iż pozwanemu winna być przypisana zła wiara w zawarciu małżeństwa oraz określił skalę rzeczywistych potrzeb małoletniego syna.,

- naruszenia prawa materialnego w następstwie błędnego zastosowania art. 20 §1 i 2 kr i op. i konsekwencji przypisania pozwanemu złej wiary w zawarciu małżeństwa mimo , że w tej dacie jego zawierania nie wiedział o okolicznościach stanowiących podstawę jego unieważnienia , nie mając świadomości , że istnieje regulacja prawna identyfikująca chorobę psychiczną z przeszkodą decydującą o nieważności związku małżeńskiego.

Zdaniem apelującego ten sam rodzajowo zarzut wynika także z nie zastosowania art. 7 kc statuującego domniemanie dobrej wiary , oraz nietrafnego zastosowania normy art. 135 §1 kr i op i w konsekwencji obciążeniem apelującego świadczeniami alimentacyjnymi , których wymiar nie da się pogodzić ani z rzeczywistymi potrzebami uprawnionego do nich małoletniego syna ani z realnymi możliwościami dochodowymi zobowiązanego.

W oparciu o te zarzuty pozwany domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia, w objętych apelacją jego częściach poprzez stwierdzenie , że złą wiarę w zawarciu małżeństwa można przypisać jedynie A. K. oraz ustalenie wysokości świadczeń alimentacyjnych na rzecz małoletniego J. K. (1) na poziomie 100 złotych miesięcznie.

W motywach środka odwoławczego pozwany wskazał, że przypisanie mu przez Sąd Okręgowy złej wiary w zawarciu małżeństwa nie było uzasadnione albowiem w tej dacie nie miał on świadomości istnienia przeszkody do jego zawarcia w postaci choroby psychicznej, której rozpoznanie nastąpiło dopiero po dniu ślubu. Nie był też świadomy, w chwili istotnej dla rozstrzygnięcia, że choroba ta, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa materialnego, jest kwalifikowana jako przeszkoda do zawarcia związku.

Negując określenie w zaskarżonym orzeczeniu wysokości świadczeń alimentacyjnych w wysokości 400 złotych miesięcznie wskazywał, że Sąd przyjął tę wysokość świadczenia nie ustalając uprzednio jaka jest rzeczywista skala potrzeb uprawnionego do alimentacji.

Powódka domagając się oddalenia apelacji jako nieuzasadnionej wniosła także o obciążenie pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy L. K. nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Nietrafne są powołane w nim zarzuty procesowe.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury a w szczególności wypowiedzi Sądu Najwyższego służących wykładni art. 328 §2 kpc, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tej normy jest jedynie wówczas możliwe, gdy konstrukcja pisemnych motywów orzeczenia poddanego kontroli instancyjnej jest tak wadliwa, że uniemożliwia przeprowadzenie takiej kontroli przez Sąd wyższej instancji. Innymi słowy strona może zasadnie ten zarzut powołać gdy wady uzasadnienia wyroku nie pozwalają na stwierdzenie czy prawo materialne i procesowe zostały przez Sąd I instancji, przy podejmowaniu ocenianego rozstrzygnięcia, prawidłowo zastosowane.

/ por. bliżej dla przykładu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001r, sygn. I CKN 185 /01, powołane za zbiorem Lex nr 52726, oraz pogląd J. Krajewskiego w : Kodeks postępowania cywilnego - komentarz pod red. K. Piaseckiego s. 537/

Tego rodzaju zasadniczymi, konstrukcyjnymi wadami, motywy zaskarżonego wyroku nie są obciążone, co wyklucza uznanie omawianego zarzutu za trafny.

Chybiony jest także zarzut procesowy negujący sposób oceny przez Sąd Okręgowy zgromadzonych dowodów, której konsekwencją mają być także twierdzone przez apelującego błędy w poczynionych na ich podstawie ustaleniach, które uczynił Sąd podstawą faktyczną kwestionowanego środkiem odwoławczym wyroku.

Stawiając zarzut naruszenia norm art. 228 i 233 §1 kpc pozwany nie podjął w motywach środka odwoławczego polemiki z tą oceną z punktu widzenia wskazanych w normie art. 233 §1 kpc jej kryteriów, a jedynie wyraził stanowisko zgodnie z którym oceny Sądu I instancji odnoszące się do wysokości świadczenia alimentacyjnego na rzecz małoletniego syna stron J. oraz ta prowadząca do wyrażenia wniosku prawnego, że należy apelującemu przypisać złą wiarę w zawarciu małżeństwa nie są ocenami trafnymi. Tego rodzaju motywacja stanowionego zarzutu nie jest wystarczająca dla uznania tego zarzutu za usprawiedliwiony skoro opiera się ona tylko na dowolnej polemice z poczynionymi ustaleniami i przeciwstawieniu im własnych, zdaniem pozwanego odpowiadających rzeczywistości faktów i ich subiektywnej oceny ze strony apelującego.

Tego rodzaju zabieg nie może przynieść spodziewanego przez autora apelacji skutku, w postaci podzielenia tak uzasadnianego zarzutu, a jego z opisanych przyczyn odparcie ma swoje uzasadnienie także w ukształtowanym i mogącym być uznanym za jednolite, stanowisku Sądu Najwyższego, by wskazać przykładowo na motywy rozstrzygnięć zawartych w postanowieniu z 23 stycznia 2001r, sygn., IV CKN 970/00, publ. zbiór Lex nr 52753 i w wyroku z 6 lipca 2005r, sygn.. III CK 3/05, powołanym za zbiorem Lex nr 180925.

Niezasadność zarzutów procesowych ma tę konsekwencję, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne należy ocenić jako dokonane prawidłowo i dlatego Sąd II instancji, akceptując je, uznaje je za własne.

Nietrafnie podnosi także pozwany zarzuty prawnomaterialne.

Zgodnie z normą art. 20 §2 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego zawierającą autentyczną wykładnię pojęcia złej wiary małżonka / małżonków / , który mimo jednej z przeszkód wskazanych w dziale I tytułu I kodeksu, zawiera związek małżeński, w złej wierze jest on wówczas gdy w dacie zawierania związku wie o okolicznościach faktycznych wskazujących na podstawę, która zgodnie z przepisami ustawy jest przyczyną jego unieważnienia. Momentem wedle którego dokonywana jest tego rodzaju ocena jest chwila zawarcia małżeństwa. Wiedza ta ma dotyczyć faktów kwalifikowanych przez normy prawne jako przeszkoda do zawarcia małżeństwa. Irrelewatne jest dla oceny złej wiary to czy małżonek ten zdawał sobie sprawę, że z przyczyn, które były mu znane wówczas, małżeństwo jakie zawarł może być unieważnione/ jest unieważnialne / na podstawie przepisów wskazanej wyżej części redakcyjnej kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Prezentowany pogląd ma swoje potwierdzenie w stanowisku Sądu Najwyższego wyrażonym w orzeczeniach z 29 listopada 1972, sygn.. III CRN 294/ 72 oraz z dnia 28 grudnia 1982r, sygn.. I CR 349/82, obydwa powołane za opracowaniem J. Gudowskiego - Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy - orzecznictwo - Wydawnictwo Zakamycze 1998r s. 54, a także w stanowisku K. Piaseckiego w: Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy - komentarz WP 1990 s. 114.

Ustalenia poczynione w sprawie dają dostateczną podstawę do wyrażenia oceny, która zaprzecza trafności zarzutu naruszenia orzeczeniem Sądu I instancji norm art. 20 §1 i 2 kr i op a także art. 7 kc. Wynika z nich bowiem, że L. K. był od wielu lat przed zawarciem małżeństwa, systematycznie leczony, w tym hospitalizowany w szpitalu w A. z powodu choroby psychicznej, którą biegły psychiatra, wydający w postępowaniu rozpoznawczym przed Sądem I instancji opinię - lek. E. R. zidentyfikowała jako przewlekłą schizofrenię paranoidalną, a której konsekwencje stanowią zagrożenie dla małżeństwa oraz potomstwa stron / k. 44-48 akt/

Ponadto sam pozwany w swoich oświadczeniach zawartych w odpowiedzi na pozew, a także wysłuchany informacyjnie / k. 17 i 32 v akt / przyznał, że leczy się psychiatrycznie od 2001r, a fakt choroby był znany przyszej małżonce. Co więcej wskazał, że przed zawarciem małżeństwa, które miało charakter związku konkordatowego, był pytany przez kapłana, o swój stan psychiczny i także wówczas nie ukrywał swojego stanu zdrowia, potwierdzenie którego zostało odnotowane w dokumentach parafii w W..

Wobec powyższego nie można zasadnie twierdzić, jak czyni to autor apelacji, iż L. K. nie miał w chwili zawierania małżeństwa świadomości swojej choroby psychicznej wobec jej zdiagnozowania dopiero po ślubie. Przeczy temu także ustalenie Sądu, że okresie wspólnego zamieszkiwania przyszych małżonków przed zawarciem związku, pozwany zażywał leki, których zaordynowanie musiało się w sposób oczywisty wiązać z rodzajową identyfikacją stwierdzonej u niego przez specjalistów jednostki chorobowej.

Zatem należy uznać, że w dniu 3 września 2011r miał [podobnie jak i jego żona] świadomość choroby, której występowanie było podstawą faktyczną dla stwierdzenia przeszkody do zawarcia związku z którą obowiązujące przepisy prawa wiążą jego nieważność

Nie można uznać za trafny także zarzutu kwestionującego sposób zastosowania przez Sad I instancji normy art. 135 §1 kr. i op. i w konsekwencji ustalenia wysokości świadczeń alimentacyjnych na rzecz syna stron od ojca w rozmiarze miesięcznym nie odpowiadającym tak usprawiedliwionym potrzebom uprawnionego jak i rzeczywistym możliwościom zobowiązanego.

Wbrew stanowisku apelującego ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji pozwalają na ocenę, że określenie w kwestionowanym wyroku wysokości świadczenia alimentacyjnego na rzecz małoletniego w kwotach po 400 złotych miesięcznie było prawidłowe.

Z ustaleń tych wynika , że uprawniony do świadczeń , liczący obecnie prawie dwa lata , pozostaje na co dzień pod opieką matki , która zapewnia mu zaspokojenie wszystkich niezbędnych potrzeb , korzystając przy tym z pomocy swoich rodziców , którzy wspierają ją w codziennej pieczy nad synem. Dziecko jest zdrowe i prawidłowo się rozwija. Ojciec nie uczestniczy w kosztach utrzymania i wychowania syna , wyjąwszy epizodyczne darowanie mu podczas odwiedzin zabawek czy pieluch oraz przekazanie jednorazowo matce dziecka kwoty 300 złotych.

L. K. ma przy tym możliwości dochodowe by takiej partycypacji w kosztach utrzymania małoletniego sprostać , mimo choroby, bowiem jest zatrudniony jako pomocnik stolarza za wynagrodzeniem 1800 złotych miesięcznie , a przy tym nie ma nikogo innego na utrzymaniu , zamieszkując razem z rodzicami , co obniża koszty jego własnego utrzymania.

Tak ustalone przez Sąd I instancji okoliczności pozwalają na sformułowanie wniosku prawnego , że przyznanie na rzecz małoletniego J. od ojca kwot po 400 złotych miesięcznie tytułem świadczeń alimentacyjnych jest uzasadnione wobec czego omawiany zarzut prawnomaterialny ocenić należy jako niezasadny.

Wskazując na statuowaną przez normę art. 135 §2 w zw z art. 133 §1 kr i op. zasadę równego udziału rodziców w kosztach utrzymania ich wspólnego dziecka trzeba zauważyć po pierwsze , że odwołanie się tylko do zasad doświadczenia życiowego wystarcza dla określenia skali usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentacji syna stron na poziomie co najmniej 600 złotych w skali miesiąca. Tak też , jak się wydaje, oceniał ich skalę sam pozwany , który w ramach mediacji między stronami sporu , prowadzonej w czasie trwania postępowania rozpoznawczego, deklarował dobrowolne świadczenia na rzecz syna w wymiarze 300 złotych miesięcznie / sprawozdanie z postępowania mediacyjnego k. 79 akt/ i taką też kwotę , jednorazowo, przekazał matce dziecka. Uwzględnivszy zatem , że A. K. sprawuje na co dzień bezpośrednią opiekę nad synem , ojciec winien w nieco wyższym niż ona zakresie, partycypować w zaspokajaniu jego potrzeb, poprzez świadczenia finansowe. Dlatego też suma tychże , w wysokości określonej przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku jest rozstrzygnięciem - wbrew odmiennemu stanowisku wyrażonemu w środku odwoławczym , właściwa.

Tak określony ilościowo obowiązek alimentacyjny nałożony na L. K. odpowiada także jego realnym możliwościom finansowym gdy zważyć , iż uzyskiwany przez niego dochód z pracy zarobkowej zamyka się w kwotach po około 1800 złotych miesięcznie. Wprawdzie na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik apelującego twierdził , że obecnie powód już nie pracuje jako pomocnik stolarza w firmie (...) / k.162 v akt/ ale depozycja ta nie została w żaden sposób wykazana. Nawet jednak gdyby przyjąć , iż odpowiada ona rzeczywistości stanowi rzeczy to i tak ta, dotąd uzyskiwana przezeń wielkość dochodu wyznacza zakres jego potencjalnych możliwości zarobkowych , a właśnie ten zakres zgodnie z przepisem art. 135 §1 iun fine kr i op. jest wyznacza wymiar świadczeń tego rodzaju jakiego mogą obciążyć , w zgodzie z prawem , obowiązanego do ich spełniania.

Z podanych wyżej przyczyn w uznaniu , iż żaden z zarzutów apelacyjnych nie jest uzasadniony , opartą na nich apelację pozwanego Sad Apelacyjny oddalił , na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 98 §1 kpc w zw z art. 108 §1 i 391 §1 kpc , stosując w zakresie rozliczenia ich pomiędzy stronami , zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna powódce od przeciwnika procesowego z tego tytułu została ustalona na podstawie § 7 ust. 1 pkt 1 oraz § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie [...] z dnia 28 września 2002r { jedn. tekst DzU z 2013 Nr 461}.

Sygn. akt : I ACa 1197/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013r

Sąd Apelacyjny w K. Wydział I Cywilny w składzie :

Przewodniczący : SSA Andrzej Struzik

Sędziowie SA Paweł Rygiel , SA Grzegorz Krężolek [spr]

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013r w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko L. K.

o unieważnienie małżeństwa

w przedmiocie wniosku o uzupełnienie wyroku

P o s t a n o w i a

Uzupełnić wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2013r w ten sposób , że przyznać adwokatowi H. Ć. , Kancelaria Adwokacka w K. ul. (...) , od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 332, 10 zł / trzysta trzydzieści dwa złote , dziesięć groszy / , w tym 62, 10 zł podatku od towarów i usług , tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Pozwany L. K. był postępowaniu przed Sądem I i II instancji reprezentowany przez pełnomocnika , adwokata , ustanowionego z urzędu.

W apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w K., która orzeczeniem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2013r została oddalona , był zawarty wniosek o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną pozwanemu postępowaniu apelacyjnym , wobec jego nie pokrycia przez reprezentowanego w żadnej części. Rozstrzygnięcie o tym żądaniu nie znalazło się w treści wyroku.

Kwota należna z tego tytułu pełnomocnikowi pozwanego została ustalona na podstawie §7 ust. 1 pkt 1 w zw z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie [...] { jedn. tekst DzU z 2013 nr 461}

Dlatego też wyrok należało uzupełnić w sposób wskazany w treści postanowienia , o którym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 351 kpc w zw z art. 391 §1 kpc.